

Αρείου Πάγου 1431/2013 (Ζ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

Πηγή

http://www.areiospagos.gr/nomologia/apofaseis_DISPLAY.asp?cd=ZU4RNUE9DK1E6NJTC4H6XKLLNR8AWA&apof=1431_2013

Θέμα

Αιτιολογίας επάρκεια, Ανθρωποκτονία από αμέλεια.

Περίληψη:

Ορθή και αιτιολογημένη καταδικαστική απόφαση των εκπροσώπων εργολήπτριας ανώνυμης εταιρίας μηχανικού και εργολάβου για ανθρωποκτονία εργάτη από αμέλεια που συνίσταται στο ότι δεν έλαβαν τα αναγκαία μέτρα που απορρέουν από τις υποχρεώσεις τους, ως εκ της ιδιότητάς τους, και από το άρθρο 90 π.δ. 1073/1981 (κατάβαση μεταλλικών πλαισίων με ειδικά σχοινιά και τροχαλία, φράξιμο του χώρου, όπου θα έπεφταν αυτά, παράσταση επιτηρητή, κ.λ.π.), με αποτέλεσμα να επιπέσει πλαίσιο στον εργάτη και να τον τραυματίσει θανάσιμα. Απορρίπτει αίτηση.

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές:

Σπυρίδωνα Μιτσιάλη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου,

Ιωάννη Γιαννακόπουλο - Εισηγητή,

Ειρήνη Κιουρκτσόγλου-Πετρουλάκη,

Βασίλειο Καπελούζο και Πάνο Πετρόπουλο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 16 Οκτωβρίου 2013, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Γεωργίου Μποροδήμου (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας) και του Γραμματέως Χρήστου Πήτα, για να δικάσει την αίτηση των αναιρεσιδόντων-κατηγορουμένων 1. Δ. Σ. του Α. και 2. Λ. Τ. του Ν., κατοίκων ..., που παρέστησαν με τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Βασίλειο Φαλαγκαράκη, για αναίρεση της υπ' αριθ. 1872/2013 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών. Με συγκατηγορούμενους τους 1. F. M. του Ρ. και 2. Γ. Γ. του Α. και πολιτικώς ενάγοντα τον Ρ. J., κάτοικο ..., που παρέστη με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Θεοφάνη Τσινούκα.

Το Τριμελές Εφετείο Αθηνών με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και οι αναιρεσιδόντες-κατηγορούμενοι ζητούν την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 29 Απριλίου 2013 αίτησή τους αναίρέσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 595/13 Αφού άκουσε

Τους πληρεξούσιους δικηγόρους των διαδίκων, που ζήτησαν όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να απορριφθεί η προκείμενη αίτηση αναίρεσης
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 302 παρ. 1 του ΠΚ, "όποιος επιφέρει από αμέλεια το θάνατο άλλου τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών". Κατά δε τη διάταξη του άρθρου 28 του ΠΚ, "από αμέλεια πράττει όποιος από έλλειψη της προσοχής την οποία όφειλε κατά τις περιστάσεις και μπορούσε να καταβάλει είτε δεν προέβλεψε το αξιόποιο αποτέλεσμα που

προκάλεσε η πράξη του, είτε το προέβλεψε ως δυνατό, πίστεψε όμως ότι δεν θα επερχόταν". Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι για τη θεμελίωση του εγκλήματος της ανθρωποκτονίας από αμέλεια απαιτείται α) να μην καταβλήθηκε από το δράστη η επιβαλλόμενη κατ' αντικειμενική κρίση προσοχή, την οποία κάθε μετρίως συνετός και ευσυνειδητός άνθρωπος οφείλει να καταβάλλει υπό τις ίδιες πραγματικές περιστάσεις, με βάση τους νομικούς κανόνες, τις συνήθειες που επικρατούν στις συναλλαγές και την κοινή, κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων, πείρα και λογική, β) να μπορούσε ο δράστης, σύμφωνα με τις προσωπικές του περιστάσεις, ιδιότητες, γνώσεις και ικανότητες και ιδίως εξαιτίας της υπηρεσίας ή του επαγγέλματός του, να προβλέπει και αποφύγει το αξιόποιο αποτέλεσμα που προκάλεσε η πράξη του, το οποίο από έλλειψη της προαναφερόμενης προσοχής είτε δεν προέβλεψε, είτε το προέβλεψε ως δυνατό, πίστευε όμως ότι δεν θα επερχόταν και γ) να υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της ενέργειας ή παραλείψεως του δράστη και του αποτελέσματος που επήλθε. Κατά την έννοια της ανωτέρω διατάξεως του άρθρου 28 του ΠΚ, η αμέλεια διακρίνεται σε άνευ συνειδήσεως αμέλεια, κατά την οποία ο δράστης από έλλειψη της προσήκουσας προσοχής δεν προβλέπει το αξιόποιο αποτέλεσμα που προκάλεσε η πράξη του και σε ενσυνειδήτη αμέλεια, κατά την οποία προβλέπει ότι από τη συμπεριφορά του μπορεί να επέλθει το αξιόποιο αποτέλεσμα, πιστεύει όμως ότι θα το αποφύγει. Περαιτέρω, η παράλειψη ως έννοια ενυπάρχει σε κάθε είδος αμέλειας, εφόσον το ένα είδος της ευθύνης συνίσταται στη μη καταβολή της προσοχής, δηλαδή σε μια παράλειψη. Όταν, όμως, η αμέλεια δεν συνίσταται σε ορισμένη παράλειψη, αλλά σε σύνολο συμπεριφοράς που προηγήθηκε του αποτελέσματος, τότε, για τη θεμελίωση της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, ως εγκλήματος που τελείται με παράλειψη, απαιτείται και η συνδρομή των όρων του άρθρου 15 του ΠΚ, κατά το οποίο, όπου κατά το νόμο, για την ύπαρξη αξιόποινης πράξεως, απαιτείται να έχει επέλθει ορισμένο αποτέλεσμα, η μη αποτροπή του τιμωρείται όπως η πρόκλησή του με ενέργεια, αν ο υπαίτιος της παραλείψεως είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να παρεμποδίσει την επέλευση του αποτελέσματος. Από την τελευταία αυτή διάταξη προκύπτει ότι αναγκαία προϋπόθεση της εφαρμογής της είναι η ύπαρξη ιδιαίτερης (δηλαδή ειδικής και όχι γενικής) υποχρεώσεως του υπαιτίου προς ενέργεια, που τείνει στην παρεμπόδιση του αποτελέσματος, για την επέλευση του οποίου ο νόμος απειλεί ορισμένη ποινή. Η υποχρέωση αυτή μπορεί να πηγάζει από ρητή διάταξη νόμου ή από σύμπλεγμα νομικών καθηκόντων, που συνδέονται με ορισμένη έννομη σχέση του υπόχρεου ή από εκούσια ανάληψη της υποχρέωσης παροχής προστασίας (από σύμβαση ή και σιωπηρώς) ή από προηγούμενη πράξη του υπαιτίου, που δημιουργήσε άμεσα τον κίνδυνο επέλευσης του εγκληματικού αποτελέσματος. Τέλος, το π. δ. 1073/1981 "εργασίες αρμοδιότητας πολιτικού μηχανικού, μέτρα ασφαλείας" ορίζει στο άρθρο 90 παρ. 1 ότι "Ρίψις αντικειμένων από ύψους επιτρέπεται μόνον όταν ο επικίνδυνος χώρος φυλάσσεται από επιτηρητήν και φράσσεται ασφαλώς. Η ρίψις επιτρέπεται να αρχίση αφού προηγηθή ειδοποιήσις μεγαλοφώνως υπό του επιτηρητού ο οποίος πρέπει να έχη βεβαιωθή ότι η θέσις

ρίψεως είναι ελευθέρα και απρόσιτος και δεν υφίσταται κίνδυνος αναπηδήσεως επ' αυτής". Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναιρέσεως της από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠοινΔ, όταν αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό της αποφάσεως, τα οποία αποτελούν ενιαίο σύνολο. Δεν αποτελεί, όμως, λόγο αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα η εσφαλμένη εκτίμηση των μαρτυρικών καταθέσεων, η παράλειψη αξιολογήσεως και αναφοράς κάθε αποδεικτικού μέσου χωριστά και η παράλειψη συσχέτισεως των αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας. Περαιτέρω, λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως αποτελεί, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠοινΔ, και η εσφαλμένη εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, η οποία συντρέχει όταν το δικαστήριο της ουσίας δεν κάνει σωστή υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών που δέχθηκε ως αληθή στη διάταξη που εφήρμοσε, αλλά και όταν η παραβίαση γίνεται εκ πλαγίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμα της αποφάσεως, που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό αιτιολογικού και διατακτικού και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος, για το οποίο πρόκειται, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο αναιρετικός έλεγχος της ορθής εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση στερείται νόμιμης βάσεως. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη 1872/2013 απόφασή του, το Τριμελές Εφετείο (Πλημμελημάτων) Αθηνών, που δίκασε σε δεύτερο βαθμό, κήρυξε ενόχους τους αναιρεσιόντες (και τους συγκατηγορουμένους τους Γ. Γ. και F. M.) ανθρωποκτονίας από αμέλεια από υπόχρεο του P. E., με το ελαφρυντικό του προτέρου εντίμου βίου, και τους καταδίκασε σε ποινή φυλακίσεως δεκαοκτώ (18) μηνών, ανασταλείσα, τον καθένα. Στο σκεπτικό της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το δικάσαν Εφετείο, μετά από εκτίμηση και αξιολόγηση όλων των μνημονευομένων, κατά το είδος τους, αποδεικτικών μέσων, δέχθηκε, ανελέγκτως, κατά λέξη, τα εξής: "... αποδείχθηκε ότι κατά τον παρακάτω τόπο και χρόνο ενώ ήταν υποχρεωμένοι λόγω της ιδιότητάς τους σε ιδιαίτερη προσοχή και επιμέλεια κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους, από αμέλειά τους, δηλαδή από έλλειψη της απαιτούμενης προσοχής την οποία, ενόψει της ιδιότητάς τους και των περιστάσεων, όφειλαν να καταβάλουν, προκάλεσαν το αξιόποينو αποτέλεσμα της ανθρωποκτονίας από αμέλεια του παθόντος P. E.. Συγκεκριμένα η εργοληπτική εταιρεία με την επωνυμία "Δ. Σ. - Λ. Τ. - Α. Σ. ΟΕ", της οποίας ομόρρυθμοι εταίροι και νόμιμοι εκπρόσωποι ήσαν ο δεύτερος, Δ.

Σ., πολιτικός μηχανικός και ο τρίτος, Λ. Τ., των εκκαλούντων - κατηγορουμένων, είχε αναλάβει την ανέγερση πολυώροφης οικοδομής στην Αθήνα επί της οδού ... . Την εκτέλεση των επιχειρημάτων είχαν αναθέσει στον πρώτο ... Γ. Γ., ως υπεργολάβο, ..., ενώ ο τέταρτος ... είχε προσληφθεί από τον πρώτο ως εργάτης. Στις 18.5.2006 ο τέταρτος κατ/νος καθώς και ο επίσης εργάτης Α. Μ. βρίσκονταν στο χώρο της άνω νεοανεγειρόμενης οικοδομής, έχοντας λάβει από τον εργοδότη τους Γ. Γ. (...) την εντολή να αποξηλώσουν το μεταλλικό ικρίωμα που είχε απομείνει στο εργοτάξιο μετά την ολοκλήρωση των εργασιών των επιχειρημάτων (σοβάδων). Το εν λόγω μεταλλικό ικρίωμα βρισκόταν στον ακάλυπτο χώρο του οικοπέδου στην οπίσθια όψη της οικοδομής, εκτεινόταν δε σε όλο το ύψος της εξώροφης οικοδομής από το υπόγειο μέχρι το δώμα. Η εργασία της αποξήλωσης άρχισε περί ώρα 7.30 από τα άνω προς τα κάτω. Για την εργασία αυτή είχε ενημερωθεί ο πρώτος κατ/νος, ο οποίος είχε δώσει και τη σχετική εντολή, αλλά και ο δεύτερος και ο τρίτος εκ των κατ/νων (αναιρεσεύοντες Δ. Σ. και Λ. Τ.). Σημειώνεται ότι ο τρίτος βρισκόταν, κατά την ημέρα εκείνη, στο χώρο της οικοδομής, εποπτεύοντας την εκτέλεση των εσωτερικών ελαιοχρωματισμών. Καθόλη τη διάρκεια της ανωτέρω εργασίας (αποξήλωσης του ικριώματος) ο τέταρτος κατ/νος εργαζόταν επάνω στο μεταλλικό ικρίωμα, το οποίο σταδιακά αποσυναρμολογούσε, ενώ ο Μ. Α. παραλάμβανε τα επιμέρους αποσυναρμολογημένα στοιχεία του ικριώματος (πλαίσια, πλευρικές προστατευτικές διατάξεις, μαδέρια δαπέδων κλπ) ευρισκόμενος στον ακάλυπτο χώρο του οικοπέδου (στάθμη δαπέδου ισογείου). Η καταβίβαση των αποσυναρμολογημένων μεταλλικών πλαισίων από το δώμα γινόταν με τη βοήθεια ειδικών σχοινιών και τροχαλίας. Φθάνοντας στον τρίτο όροφο, προκειμένου να επιταχυνθεί η εργασία τους, έτσι ώστε μέχρι το τέλος του ωραρίου της εργασίας τους να αποξηλώσουν το ικρίωμα (περίπου 14.30), άρχισαν να πετούν στο έδαφος τα στοιχεία που αποσυναρμολογούσαν, ενώ στο χώρο του εργοταξίου έσπευσαν από άλλη οικοδομή και ο Ρ. Α. με τον θανάοντα Ρ. Ε., προκειμένου ο τελευταίος να βοηθήσει στην εν λόγω εργασία. Ειδικότερα, ο τέταρτος κατ/νος Φ. Μ. αποσυναρμολογούσε τα μεταλλικά πλαίσια και ακολούθως τα πετούσε στο έδαφος στο ακάλυπτο μέρος του οικοπέδου, ενώ ο έτερος εργάτης Α. Μ., αφού κατά τη ρίψη προφυλασσόταν σε μία ασφαλή θέση, στη συνέχεια παραλάμβανε καθένα από τα πλαίσια αυτά στοιβάζοντάς τα σε συγκεκριμένο σημείο, από όπου φορηγό θα τα παραλάμβανε για να τα μεταφέρει σε άλλη οικοδομή. Περί ώρα 12.30, έφθασαν στο χώρο της οικοδομής, όπως προεκτέθηκε, και ο παθών συνοδεύοντας τον Ρ. Α.. Ο παθών πηγαίνοντας να βοηθήσει στην αποσυναρμολόγηση και μεταφορά των ικριωμάτων, εισήλθε ανυποψίαστος στον ακάλυπτο χώρο, οπότε και χτυπήθηκε από ένα μεταλλικό πλαίσιο, το οποίο άφησε ο τέταρτος κατ/νος, ο οποίος προφανώς δεν είχε αντιληφθεί την παρουσία του με αποτέλεσμα να τον τραυματίσει θανάσιμα. Συγκεκριμένα ο παθών υπέστη ..., εκ των οποίων, ..., βαρέων κρανιοεγκεφαλικών κακώσεων επήλθε ο θάνατός του. Ο θανάσιμος τραυματισμός του ανωτέρω αλλοδαπού εργάτη οφείλεται κατ' αιτιώδη συνάφεια στην αποκλειστική υπαιτιότητα (αμέλεια) των εκκαλούντων κατ/νων, οι οποίοι από έλλειψη της ιδιαίτερης προσοχής, την οποία όφειλαν, με

βάση τις παραπάνω περιστάσεις και ενόψει της ως άνω επαγγελματικής τους ιδιότητας, μπορούσαν και ήσαν υποχρεωμένοι να καταβάλουν, δεν έλαβαν τα απαιτούμενα μέτρα ασφαλείας, που προβλέπονται και επιβάλλονται από τις διατάξεις των άρθρων 69 και 90 παρ. 1, 2 πδ 1073/1981, ώστε να εξασφαλίσουν με αποκλειστική τους μέριμνα και ευθύνη την ομαλή και ασφαλή καθαίρεση του επίμαχου ικριώματος. Πιο συγκεκριμένα δεν έλαβαν, παρότι μπορούσαν, μέτρα προστασίας για την ασφάλεια των εργατών όπως λχ κράνη προστατευτικά, δεν είχαν επιτηρητή κατά την εκτέλεση της εν λόγω εργασίας της αποξήλωσης, δεν έδωσαν εντολή για τη ρίψη των βαρέων μεταλλικών πλαισίων με χρήση ειδικών σχοινιών και τροχαλίας και δεν μερίμνησαν για να φράσσεται ασφαλώς το ακάλυπτο οικόπεδο, όπου γινόταν η ρίψη των ικριωμάτων, έτσι ώστε να μην είναι δυνατή η πρόσβαση στον καθένα, ... Επομένως, στοιχειοθετείται σε βάρος των κατ/νων κατά τα υποκειμενικά και αντικειμενικά της στοιχεία η αποδιδόμενη σ' αυτούς αξιόποινη πράξη της ανθρωποκτονίας από αμέλεια και πρέπει να κηρυχθούν ένοχοι, κατά τα αναφερόμενα στο διατακτικό. ... ". Με αυτά που δέχθηκε, το Δικαστήριο της ουσίας διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη από τις ανωτέρω διατάξεις του Συντάγματος και του ΚΠοινΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του άνω εγκλήματος της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, για το οποίο καταδικάσθηκαν οι αναιρεσειόντες, τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε τα περιστατικά αυτά και τους συλλογισμούς με βάση τους οποίους έκανε την υπαγωγή τους στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 15, 28 και 302 παρ. 1 του ΠΚ, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου, με ελλιπή, δηλαδή, ή αντιφατική αιτιολογία. Οι μερικότερες αντίθετες αιτιάσεις των αναιρεσειόντων είναι αβάσιμες, αφού: α) Το Δικαστήριο σαφώς δέχεται ότι ναι μεν από το δώμα μέχρι τον τρίτο όροφο της οικοδομής κατέβαζαν τα μεταλλικά πλαίσια με τη βοήθεια ειδικών σχοινιών και τροχαλίας, πλην από εκεί άρχισαν να τα πετούν στο έδαφος, με αποτέλεσμα να χτυπήσει ο παθών και να επέλθει το θανατηφόρο αποτέλεσμα. Από το ότι δε έγινε εν μέρει η χρήση των σχοινιών και της τροχαλίας δεν γεννάται καμιά αντίφαση με την παραδοχή ότι δεν είχε δοθεί εντολή για τη ρίψη των πλαισίων με τη χρήση αυτών, τοσούτω μάλλον, καθόσον, κατά τις παραδοχές της αποφάσεως, ο χώρος, όπου γινόταν η ρίψη, δεν είχε φραχθεί ασφαλώς και δεν φυλασσόταν από επιτηρητή, παρά την επιταγή της διατάξεως του άρθρου 90 παρ. 1 του π. δ. 1073/1981. β) Σαφώς γίνεται δεκτό ότι οι αναιρεσειόντες - κατηγορούμενοι δεν είχαν λάβει τα απαιτούμενα μέτρα ασφαλείας των εργατών, ενδεικτικά δε αναφέρονται τα μέτρα που μπορούσαν να ληφθούν (κράνη, κ.λπ.). γ) Το Δικαστήριο δέχεται ότι οι υποχρεώσεις των αναιρεσειόντων να λάβουν τα προσήκοντα μέτρα ασφαλείας απέρρεαν από την επαγγελματική τους ιδιότητα (του πολιτικού μηχανικού και του εργολάβου αντιστοίχως), το ότι δε στηρίζει αυτές και στην άσχετη διάταξη του άρθρου 69 του π. δ. 1073/1981, η οποία

αφορά άλλο ζήτημα (όταν οι εργασίες ανυψώσεως φορτίων γίνονται με τη βοήθεια μηχανήματος, πράγμα που δεν συνέβαινε εν προκειμένω), δεν ασκεί επιρροή, καθόσον δεν μεταβάλλει το πραγματικό του θανάσιμου τραυματισμού του παθόντος ούτε τις υποχρεώσεις των αναιρεσιόντων, οι οποίες απέρρεαν από την ιδιότητά τους, ώστε δεν ήταν καν αναγκαίος ο προσδιορισμός ειδικής διατάξεως νόμου, από την οποία απέρρεαν οι υποχρεώσεις αυτές. Επομένως, ο, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ και Ε του ΚΠοινΔ, μοναδικός λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, εσφαλμένη εφαρμογή των ουσιαστικών ποινικών διατάξεων των άρθρων 302 παρ. 1 , 15 και 28 του ΠΚ και 69 και 90 του π. δ. 1073/1981, και έλλειψη νόμιμης βάσεως, είναι αβάσιμος. Η, με το λόγο αυτό, προβαλλόμενη αιτίαση περί εσφαλμένης εκτιμήσεως αποδεικτικών μέσων (μαρτυρικών καταθέσεων, εγγράφων) είναι απαράδεκτη, γιατί, με την επίφαση της ελλείψεως ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, πλήττει την, αναιρετικώς ανέλεγκτη περί τα πράγματα, κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας, Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της η κρινόμενη αίτηση και να καταδικασθούν οι αναιρεσιόντες στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 παρ. 1 ΚΠοινΔ), καθώς και στη δικαστική δαπάνη του παραστάτος πολιτικώς ενάγοντος (άρθρα 176 και 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 29 Απριλίου 2013 (με αριθ. πρωτ. 3336/2013) αίτηση (δήλωση) των Δ. Σ. του Α. και Λ. Τ. του Ν., για αναίρεση της 1872/2013 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου (Πλημμελημάτων) Αθηνών. Και

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους αναιρεσιόντες στα δικαστικά έξοδα από διακόσια πενήντα (250) ευρώ για τον καθένα, καθώς και στη δικαστική δαπάνη του παραστάτος πολιτικώς ενάγοντος Ρ. J. από πεντακόσια (500) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 6 Νοεμβρίου 2013.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 20 Νοεμβρίου 2013.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ